

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wołowie III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Remian

Protokolant: Mariola Duszyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016 r. w W.

sprawy z powództwa małoletniej L. G. reprezentowanej przez matkę J. N. (1)

przeciwko Ł. G. (1)

o alimenty

I. zasądza od pozwanego Ł. G. (1) - ur. (...) w B. (PESEL (...)) tytułem alimentów na rzecz małoletniej powódki L. G. - ur. (...) w L. (PESEL (...)) kwoty po 700 zł (siedemset złotych) miesięcznie, poczynając od dnia 06.03.2015 r., płatne z góry do 10-go dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki małoletniej powódki J. N. (1);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów opłaty sądowej, od której ponoszenia małoletnia powódka pozostaje zwolniona z mocy ustawy;

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06.03.2015 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki J. N. (1) – działająca w imieniu córki L. G. wniosła pozew przeciwko Ł. G. (1), domagając się zasądzenia od pozwanego alimentów w kwocie po 900 zł miesięcznie od dnia 1.12.2014 r., płatnych z góry do dnia 1-ego każdego miesiąca z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu. Wniosła również o zabezpieczenie roszczenia poprzez nakazanie pozwanemułożenia na rzecz małoletniej kwoty po 500 zł miesięcznie na czas trwania procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pozwany jest ojcem dziecka. Podała, iż koszt utrzymania córki wynosi kwotę 1.094 zł w skali miesiąca. Zaznaczyła, iż jest bezrobotna i nie ma dochodów. Twierdziła, że pozwany pracuje legalnie w Niemczech jako elektryk i w skali miesiąca osiąga dochód ok. 7.000 zł. Dodała, że po rozstaniu rodziców pozwany od 05.01.2015 r. zaprzestał partycypować w kosztach utrzymania małoletniej i nie utrzymuje z córką kontaktu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 11.01.2016 r. pozwany, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 600 zł miesięcznie oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że bezprawnie został odsunięty od kontaktu z córką, wskutek działań podjętych przez jej matkę. Wskazał, iż zamieszkuje i pracuje za granicą. Twierdził, że wskazane w pozwie koszty utrzymania powódki zostały przez jej matkę zawyżone. Dodał, iż przedstawicielka ustawowa nie czyni starań w kierunku podjęcia pracy zarobkowej, a posiada odpowiednie wykształcenie, by ją podjąć.

Postanowieniem z dnia 16.04.2015 r. zabezpieczono roszczenie w ten sposób, że zobowiązano pozwanego Ł. G. (1) dołożenia na rzecz powódki L. G. kwot po 500 zł miesięcznie, płatnych od 06.03.2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka L. G., urodzona (...), pochodzi z konkubinatu J. N. (1) i Ł. G. (1), który rozpadł się definitywnie we wrześniu 2015 roku. Wcześniej rodzice dziecka rozstali się w styczniu 2014 r., by po 5 – ciu miesiącach wrócić do siebie. Ojciec małoletniej uznał ojcostwo przed kierownikiem USC w L.. Po wyprowadzce od pozwanego J. N. (1) wraz z córką zamieszkała w mieszkaniu rodziców, położonym w L. przy ul. (...). Przedstawicielka ustawowa nie dokłada się do rachunków związanych z eksploatacją mieszkania w bloku, które łącznie w skali miesiąca wynoszą ok. 1.000 zł. Pokrywane są one przez rodziców przedstawicielki ustawowej. Babka małoletniej osiąga wynagrodzenie w kwocie 1.200 zł, zaś dziadek otrzymuje rentę w kwocie 700 zł i świadczy pracę za wynagrodzeniem w kwocie 1.000 zł w skali miesiąca.

L. G. ma niespełna 2 lata. W dacie wytoczenia powództwa miała niecałe 4 miesiące. Przedstawicielka ustawowa w skali miesiąca przeznaczała wówczas na zaspokojenie potrzeb córki w tym: wyżywienie - 400 zł, pampersy – 200 zł, odzież - 150 zł, środki higieniczne - 150 zł, farmaceutyki i witaminy – 75 zł. W skali miesiąca przedstawicielka ustawowa zadeklarowała, iż aktualnie na poczet zaspokojenia potrzeb małoletniej wydatkuje w skali miesiąca kwotę w łącznej wysokości 1.160 zł, w tym na: wyżywienie – 700 zł, odzież – 150 zł, pampersy – 200 zł, obuwie – 50 zł, środki higieniczne – 60 zł. Małoletnia cieszy się dobrym zdrowiem. Pozwany ostatni raz widział córkę 19.09.2015 roku.

J. N. (1) ukończyła 23 rok życia. Z zawodu jest fryzjerką oraz posiada prawo jazdy kategorii (...). Cały swój czas poświęca opiece nad córką. W miejscu jej zamieszkania nie ma żłobka, zaś przedszkole jest remontowane. Członkowie najbliższej rodziny nie są w stanie jej w tym pomóc z uwagi na obowiązki zawodowe. Od dnia 20.01.2014 r. jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. W okresie od dnia 03.03.2014 r. do dnia 10.06.2014 r. była na stażu w salonie (...) w W.. Została zwolniona z niego w związku ze złym samopoczuciem związanym z ciążą. W czerwcu 2016 r. ukończyła Liceum Ogólnokształcące w systemie zaocznym, lecz nie przystąpiła do egzaminu maturalnego. Korzysta z pomocy babki, która wspiera ją comiesięcznie kwotą 300 zł. Pozostaje na utrzymaniu rodziców, którzy na zaspokojenie jej potrzeb wydatkują w skali miesiąca kwotę ok. 300 zł. Po rozstaniu z pozwanym sprzedała samochód za kwotę 3.000 zł, by móc zaspokoić potrzeby córki. Nie osiąga dochodów, ani nie ma majątku.

(dowód: przesłuchanie przedstawicielki ustawowej powódki J. N. – protokół k. 145 - 00:07:01 – 00:48:29; zaświadczenie - k.7,8,14,15,44,67,113,140; odpis zupełny aktu urodzenia powódki - k.9; faktura VAT - k.4-6,68,70-110; historia rachunku bankowego - k.69)

Powiatowy Urząd Pracy w W. w ostatnim okresie ostatnich 12 miesięcy dysponował ofertami pracy dla osób bez szczególnych kwalifikacji zawodowych, za proponowanym wynagrodzeniem w granicach najniższego wynagrodzenia (od 1.850 zł do 2.120 zł brutto miesięcznie).

(dowód: pismo Powiatowego Urzędu Pracy w W. – k. 119)

Pozwany Ł. G. (1) ukończył 25 rok życia. Z zawodu jest elektrykiem. Od wielu lat zamieszkuje i pracuje w Niemczech. Aktualnie mieszka w D., gdzie wynajmuje mieszkanie. Koszt jego eksploatacji w skali miesiąca wynosi 544 Euro (czynsz – 450 Euro, energia elektryczna – 55 Euro, Internet - 39 Euro). W okresie od 2013 r. do połowy lutego 2016 r. pozwany prowadził działalność gospodarczą. Świadczył usługi elektryczne jako podwykonawca na rzecz firmy niemieckiej. Po odliczeniu kosztów związanych z prowadzoną działalnością (zakup paliwa, opłata ubezpieczenia i składek), osiągał dochód w granicach 1.800 Euro – 1.900 Euro w skali miesiąca. Przez okres prowadzenia działalności pozwany nie ponosił strat. W okresie 2013 r. – 2014 r. nie płacił podatku z uwagi na niski przychód. W roku 2015 pozwany osiągnął przychód w wysokości 27.000 Euro. W latach 2015 r. – 2016 r. w skali roku na poczet podatku dochodowego uiszczał zaliczki w kwocie łącznej ok. 1.600 Euro. Aktualnie oczekuje na wydanie decyzji w sprawie podatku dochodowego przez niemiecki urząd skarbowy za ten okres. Po zakończeniu działalności gospodarczej pozwany został zatrudniony na umowę o pracę przez firmę, dla której świadczył usługi jako podwykonawca. Zatrudniony jest na stanowisku elektryka za wynagrodzeniem w granicach 1.917 Euro - 2.227 Euro brutto (1.324 Euro - 1.506 Euro netto) miesięcznie. Okazjonalnie świadczy prace dorywcze i osiąga dochód w granicach 100 Euro. W skali miesiąca pozwany wydatkuje na zabezpieczenie swych potrzeb w zakresie: wyżywienia – 200 Euro, obuwia i ubrań – 60 Euro, środków czystości – 50 Euro, rozmów telefonicznych – 80 Euro, papierosów – 75 Euro.

W 2014 r. pozwany zakupił samochód marki (...) rok produkcji 2004 za kwotę 11.000 zł. Na jego remont wydatkował kwotę 13.000 zł. Na remont samochodu oraz spłatę innych zobowiązań (w tym wynikających z prowadzonych przeciwko niemu spraw karnych) pozwany zaciągnął kredyt w kwocie 8.000 Euro i tytułem jego spłaty wydatkuje kwotę 250 Euro miesięcznie. Na zakup paliwa do samochodu wydatkuje kwotę w granicach 50 Euro – 200 Euro w skali miesiąca, w zależności od ilości kilometrów pokonywanych w związku z dojazdem do pracy. Na przejazd do Polski w obie strony wydatkuje kwotę 200 Euro. Średnio raz w miesiącu odwiedza rodziców. Posiada kartę kredytową i aktualnie ma na niej zadłużenie w kwocie 240 Euro.

Pozwany na rzecz małoletniej córki przekazał kwoty: 03.12.2014 r. – 50 Euro, 08.05.2015 r. – 130 Euro oraz w dniu 14.05.2015 r. – 250 Euro. Prócz kwoty 500 zł alimentów, które wynikają z zabezpieczenia roszczenia, pozwany w inny sposób nie wspiera córki. Prócz powódki nie ma innych osób na utrzymaniu

(dowód: przesłuchanie pozwanego Ł. G. - protokół k. 145 – 00:48:30 – 01:16:35; zaświadczeni o zatrudnieniu i wysokości zarobków - k.121-138)

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o alimenty zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Małoletnia powódka L. G. oparła swoje roszczenie w zakresie żądania alimentów w przepisie art. 133 k.r.o., który stanowi, iż rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 135 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Usprawiedliwione potrzeby dziecka powinny być zaspokojone w takim zakresie w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego. Jego wykonanie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie dziecka.

Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumie się przede wszystkim jego potrzeby bieżące. Przez potrzeby w zakresie utrzymania rozumie się zwłaszcza potrzeby materialne uprawnionego, tj. potrzeby w zakresie wyżywienia, ubrania, mieszkania. Do potrzeb w zakresie utrzymania zalicza się jednak nie tylko potrzeby materialne, ale również potrzeby niematerialne człowieka. Sąd Najwyższy zauważył, iż potrzeby te są zróżnicowane i kształtują się w zależności od indywidualnych cech uprawnionego, tj. od wieku, stanu zdrowia, zawodu, pozycji społecznej itd. (uzasadnienie tezy III uchwały SN z dnia 16 grudnia 1987 r.).

Obowiązek alimentacyjny każdego z rodziców względem dziecka istnieje niezależnie od tego, czy pochodzi ono z małżeństwa, czy też jest dzieckiem pozamałżeńskim. W tym ostatnim przypadku obowiązek alimentacyjny istnieje od chwili urodzenia dziecka, a nie dopiero od daty jego uznania lub sądowego ustalenia ojcostwa. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą małoletnie dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Konsekwencją tej zasady jest to, że rodzice nie mogą uchylić się od obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie może utrzymać się samodzielnie, tylko na tej podstawie, że wykonanie obowiązku alimentacyjnego stanowiłoby dla nich nadmierny ciężar.

Tym samym, rozpoznając niniejszą sprawę Sąd nie badał, czy, ale jedynie w jakiej wysokości pozwany winien partycypować w kosztach utrzymania córki oraz czy z okresu sprzed wniesienia powództwa pozostały niezaspokojone potrzeby, bądź zostały zaciągnięte zobowiązania na pokrycie tych potrzeb. Co istotne sam pozwany nie kwestionował swojego obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej powódki, nie zgadzał się jedynie z wysokością żądania pozwu w tym zakresie.

Roszczenie małoletniej powódki L. G. za okres od dnia 01.12.2014 r. do dnia 05.03.2015 r. nie może uzyskać ochrony prawnej. Wskazać należy, iż z uwagi na charakter świadczeń alimentacyjnych są one przeznaczane na bieżące utrzymanie osoby uprawnionej i domaganie się ich za okres poprzedzający wytoczenie powództwa może być uzasadnione tylko wówczas, gdy pozostają z tego okresu nie zaspokojone potrzeby lub zobowiązania zaciągnięte przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże potrzeb (wyrok SN z 08.06.1976 r., III CRN 88/76, OSNC 1977/2/33). Zasadą jest więc - zgodnie z łacińską paremią „pro praeterito nemo alitur”, iż obowiązek alimentacyjny wygasa w granicach już zaspokojonych potrzeb uprawnionego. Z przesłuchania matki małoletniej powódki J. N. (protokół k. 145 - 00:08:05 – 00:09:44) wynika, iż potrzeby małoletniej L. sprzed wniesienia powództwa zostały zaspokojone. Strona powodowa nie wykazała, by zostały zaciągnięte zobowiązania przez uprawnionego względem osoby trzeciej na pokrycie tychże potrzeb.

W zakresie spornej między stronami niniejszego postępowania kwestii zakresu obowiązku alimentacyjnego rozumianego jako wysokość kwoty świadczenia alimentacyjnego, które pozwany ma obowiązekłożyć na rzecz małoletniej powódki należy wskazać, iż potrzeby uprawnionej w zakresie żywienia, ubrania i obuwia, pampersów i środków higienicznych i wydatków związanych z zamieszkiwaniem kształtują się na poziomie 1.160 zł miesięcznie. Zatem wskazanie przez przedstawicielkę ustawową tej kwoty jako koszt miesięcznego utrzymania dziecka jest usprawiedliwione.

Jednakże na wysokość alimentów wpływają możliwości zarobkowe i majątkowe osoby do alimentów zobowiązanej. Jak wskazuje się w doktrynie prawa rodzinnego ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumieć należy nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i te dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych (tak: Z. Krzemiński, Alimenty i ojcostwo – komentarz, Warszawa 2008, str. 24). Trzeba stwierdzić, że możliwości zarobkowe pozwanego można określić na kwotę w granicach 1.917 Euro - 2.227 Euro brutto (1.324 Euro - 1.506 Euro netto) miesięcznie. Pozwany jest człowiekiem młodym i zdolnym do pracy. Może również wykonywać drobne usługi elektryczne poza pracą i ten sposób zwiększyć swoje dochody. Wskazać również należy, iż pozwany musi pokryć wydatki stałe, które w skali miesiąca zamykają się kwotą 1.459 Euro (wydatki związane z eksploatacją mieszkania, spłatą kredytu, żywnością, zakupem obuwia i ubrania, środków czystości, opłaty telefoniczne, zakup papierosów oraz średnio jeden przejazd w miesiącu do kraju,).

Dla oceny sytuacji materialnej pozwanego nie mogło mieć znaczenia zobowiązanie wynikające z umowy kredytowej, albowiem Ł. G. (1) zaciągając kredyt, winien mieć na względzie, że posiada córkę i to jej potrzeby w pierwszej kolejności musi zaspokajać. Ojciec dziecka swój obowiązek alimentacyjny względem małoletniej winien stawiać na pierwszym miejscu, co znajduje odzwierciedlenie w art. 1025 k.p.c., wskazującym kolejność zaspokajania należności

w drodze egzekucji. Wskazać należy, iż wydatki ponoszone przez pozwanego na zakup papierosów oraz opłaty rozmów telefonicznych są zbliżone do kwoty zasądzonych alimentów na jego córkę.

W tym zakresie należy wskazać, iż górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 k.r.o.), choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji.

Wskazać również należy, że Sąd określając wysokość zobowiązania pozwanego wziął także pod uwagę fakt, że od ponad roku czasu nie wykazuje on żadnego zainteresowania sytuacją córki, prócz alimentów wynikających z zabezpieczenia roszczenia nie partycypuje również w żaden sposób w kosztach jej utrzymania. Całość opieki nad dzieckiem przejęła przedstawicielka ustawowa, która nie może podjąć pracy z uwagi na brak w miejscu zamieszkania przedszkola i żłobka oraz sytuację zawodową członków jej rodziny, którzy nie są w stanie jej pomóc w opiece nad dzieckiem.

Wobec powyższego orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. Sąd zasądził alimenty poczynając od dnia 06.03.2015 r., tj. od dnia wniesienia pozwu.

Biorąc pod uwagę wszystkie omówione wyżej okoliczności Sąd oddalił powództwo w pozostałej części jako nieuzasadnione i nadmiernie wygórowane, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego oraz zasad doświadczenia życiowego. Sąd dał wiarę zeznaniom stron i oparł się na dokumentach urzędowych załączonych do akt sprawy. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.). Materiał dowodowy obejmujący złożone do akt dokumenty należało uznać za w pełni wiarygodny i dający pełną możliwość czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych. Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony. W ocenie Sądu te dokumenty stanowiły wiarygodne źródło zawartych w nich informacji.

Orzeczenie o kosztach procesu, zawarte w punkcie III sentencji wyroku, zostało oparte na treści art. 100 k.c., stanowiącym, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. kosztami postępowania, których małoletnia powódka nie miała obowiązku uiścić Sąd obciążył pozwanego, nakazując mu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 zł. Wartość przedmiotu sporu wynosiła zł (900 zł x 12 = 10.800 zł). Należna opłata od pozwu wynosiła więc 540 zł (5% z 10.800 zł). Przedstawicielka powódki żądała alimentów w wysokości 900 zł miesięcznie, ostatecznie Sąd zasądził alimenty w wysokości 700 zł, a więc pozwany przegrał niniejszą sprawę w 77,77%, winien więc ponieść koszty postępowania w wysokości 420 zł (540 zł x 77,77 = 420 zł), o czym orzeczono w pkt IV wyroku..

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt V wyroku orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.